

יוחאי (יוחימק), יוסף-יחזקאל

בן נתן וצפורה. נולד ביום כ' בשבט תרצ"ט (9.2.1939) בירושלים בעיצומם של ימי מאורעות-הדמים בארץ. סיים בהצטיינות את בית-הספר "חורב" בעיר-הקודש והמשיך בה עד כיתה ו'. זכה לסטיפנדיה שאיפשרה לו ללמוד ב"ישיבת הדרום" ברחובות והמשיך ללמוד שם וסיים את לימודיו בסמינר למורים. כשסיים את לימודיו בסמינר והוסמך להוראה החליט להתגייס לצבא. הצטרף לגרעין "שעלבים" ויצא

לשם, באופן זה של הצטרפותו לנח"ל והתגייסותו לגרעין עשה את הצעד הראשון להגשמת חונו. עבר את כל שלבי האימון המתקדם והצניחה של יחידת הנח"ל ובמסגרת זו עבר קורס חובשים קרביים. כששוחרר מן הצבא רצה להצטרף לשעלבים כחבר וחזר לשם, אלא שאז עשה כרצון אביו שביקש אותו להמשיך בלימוד התורה ב"ישיבה" לפחות לשנה אחת — ומטעם הקיבוץ יצא ללמוד ב"מרכז הרב" ושקע בלימודים מתוך שקידה רבה. בחיי-הקיבוץ נמשך לחיי-הטבע והתמסר לידיעת-הארץ. אהבתו לטבע מצאה ביטוי בהתמסרו לגן-הגוי של המשק אשר בו טיפל. השתתף בקורסים רבים והצטרף לחברה להגנת-הטבע. אף בגיאולוגיה היה מעוניין. אך הוא נאלץ לעזוב את הקיבוץ בגלל צמאונו לידיעות כי הוא אמר לשוב לקיבוץ אחרי סיימו את לימודיו, מפני שהוא אהב אותו ואת הגן שלו, את הגוף ואת הילדים שבו. מן הראוי לציין כי בהתגוררו בקיבוץ הוא היה המתכנן את טיולי הילדים אשר חיבב ובשעת טיוליו היה נוטע בהם מעין אהבה מיסטית, חסידית, בעלת שרשים עמוקים לגוף הארץ ולטבע שבה. באוניברסיטה התמחה בידיעת הארץ ובגיאולוגיה ומאהבתו לחקלאות היה שומע חפשי במקצועות הבוטניקה והגנטיקה. כן התעמק במצוות התלויות בארץ — דיני שביעית וכלאיים. לפרנסתו נאלץ לעבוד קשה — כמורה בבית-הספר בבית-שמש ובבית-חינוך לעיוורים, ועבד במשרה חלקית במחלקה לחינוך ולתרבות תורניים בסוכנות היהודית ואף היה מדריך טיולים. מתוך אהבה לעיר-הקודש היה מוליך את המטיילים למקומות שונים שמהם אפשר היה להציץ לעבר "הכותל". כן נשלח להרצות על גוף-הארץ מטעם "חברת-קדומים" אשר לה השתייך. יחד עם עיסוקיו אלה לא הוניה את לימוד התלמוד וכשנתפנה היה ממהר

לאוניברסיטה לשם לימוד ועיון בספרים — ושם פגש בארושתו, שהשלימה בימים ההם את עבודת הדוקטורט שלה בגנטיקה. לצה"ל גויס בספטמבר 1958 ושירת בנח"ל מוצנח ובהיקראו היה יוצא למילואים. במסגרת המילואים היה גם כאשר פרצה מלחמת ששת הימים. ביום כ"ט באייר תשכ"ז, ערב ראש חודש סיון (8.6.1967), עמד לשאת לו אשה ובשבת שלפני נישואיו עלה לתורה, כמקובל בישראל, אבל מפני שהיה מגויס עשה זאת במסגרת חטיבתו בתנאי-שדה. ערב לפני נפלו דיבר טלפונית עם הורי-ארושתו שהציעו לו לבקש חופשה מיוחדת, שכן לא רצו לדחות את יום-החתונה-שנקבע מכבר ולכן היתה תשובתו: "עכשיו איני שייך לעצמי; אני שייך לכלל ישראל. מה שהמפקדים יטילו עלי — אעשה", והוא לא זכה להתחתן כי יחידתו יצאה לכבוש את שיך ג'ראח בדרך להר-הבית, פרצה משער מנדלבאום וכחובש קרבי נקלע יוסף עם יחידת-צנחנים להפגזה ירדנית קטלנית ועודד את חבריו באמרו: "אל מורך ואל פחד! הבה, קדימה, קדימה! עוד היום נגיע לכותל המערבי... אני עוד זוכר את הדרך לשם..." פגז פגע גם בו כשהוא הגיש עזרה לפצועים ונשמתו יצאה כשבפיו המלים "שמע ישראל"; זה היה ביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בספר "מאירות גברו" בהוצאת מפקדת הצנחנים מוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור הקרב האחרון.